

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Næh, hvad jeg forsøger at sige til fru Ritt Bjerregaard er såmænd bare, at man skal lade være med at fremstille sagen så enkelt, og jeg er meget glad for, hvis vi er enige om, at det vil vi ikke gøre.

Nu får jeg et spørgsmål, der går på, om vi – hvis man gik ind og kiggede på kvælstofudvaskningen og satte nye målsætninger for den – så kunne regne med, at der aldrig mere ville opstå iltsvind. Det er det, jeg siger, er en meget enkelt fremstilling. Jeg har endnu ikke mødt nogen, der med sikkerhed ville kunne sige, at så får vi aldrig mere iltsvind.

Der er altså ting i naturen, som er svære at lovgive om, det vil jeg bare sige, og jeg vil i hvert fald ikke være den minister, der står her og siger, at hvis bare vi laver det, så opstår der aldrig mere iltsvind. Jeg tror, man er nødt til at acceptere, at der vil opstå iltsvind engang imellem. Jeg er meget optaget af, at vi får reduceret risikoen for iltsvind, men vi er nødt til at forstå alle sammen, at det er kompliceret.

Med hensyn til det med landbruget vil jeg gerne citere det igen, for fru Ritt Bjerregaard antydede, at sådan mente hun nu ikke, det kunne udlægges. Men det tankevækkende er jo faktisk, at jeg er blevet citeret i pressen og mange andre steder for at have sagt:

Målsætning, kvælstofafgift, kvoter, vi diskuterer det hele, fordi det skal med. De grupper skal have fuldstændig frie hænder til at komme med deres forslag, men vi skal først se de forslag, inden vi kan beslutte os, og vi mangler dem.

Men debatten har faktisk vist, at der er stor enighed om vurderingen af landbrugets bidrag til kvælstofbelastningen af vandmiljøet. Hvis man udelukkende ser på den del af Kattegat, som er længst fra land, så er det danske bidrag til kvælstofforureningen i størrelsesordenen 10-20 pct.

Til gengæld stiger dansk landbrugs bidrag, jo tættere man kommer på land. Allerede i Bælthavet er det danske bidrag væsentligt større. I vores fjorde, vige og andre kystvande, og det er det, jeg har sagt, udgør landbrugets bidrag omkring 80 pct. af den samlede tilførsel af kvælstof. Mariager Fjord, Randers Fjord og Limfjorden er eksempler på fjorde, hvor landbrugets bidrag til kvælstofbelastningen er meget store.

DMU præsenterede første gang disse tal ved en såkaldt konsensuskonference i 1991. Senere

op igennem 1990'erne er DMU fremkommet med det samme budskab, præsenteret i en række rapporter og på møder.

Så det er de tal, der kommer ud, og dem står jeg selvfølgelig også ved. Jeg beder bare om at få de faktuelle forhold, inden vi beslutter os for, hvad vi så skal gøre, for så stort er problemet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 118

5) Til miljøministeren af:

Ritt Bjerregaard (S):

»Hvilken nødplan agter regeringen at iværksætte på baggrund af det alvorlige iltsvind i de danske farvande?«

Skriftlig begrundelse

I Folketinget har et stort flertal stået bag Vandmiljøplanerne I og II, og regeringen har lagt op til, at dette skal fortsætte med plan III. Men ingen af partierne har kunnet forudse den katastrofe, der har ramt havene på grund af iltsvind.

Ritt Bjerregaard (S):

I dette spørgsmål til ministeren har jeg været ret specifik i retning af at efterlyse en nødplan, og det hænger jo meget sammen med de oplysninger, der har været fremme ikke mindst omkring katastrofen for fiskerne, alle de mange døde fisk, der har været, og de konsekvenser det vil have for kystfiskeriet. Derfor efterlyser jeg en nødplan og en hjælp til betrængte fiskere.

Kl. 13.55

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Jeg er ikke bekendt med, om man har nogle nødplaner for betrængte fiskere som sådan, men jeg forholder mig til det, der står her: »Hvilken nødplan agter regeringen at iværksætte på baggrund af det alvorlige iltsvind ...« – altså hvad vil man gøre, på grund af iltsvindet?

Den diskussion mener jeg, vi har haft, og jeg henviser derfor til mit svar på spørgsmål nr. S 117. Er der så yderligere spørgsmål, skal jeg gerne besvare dem, men vi har jo lige været inde omkring emnet.